

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **L. B.**, zastoupená JUDr. Vladimírem Davidem, advokátem se sídlem Mírové nám. 48, Louny, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2025, čj. KUUK/044406/2025, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 6. 2025, čj. 16 A 9/2025-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský úřad Libochovice zamítl návrh žalobkyně na přerušení řízení o nařízení odstranění stavby podle § 64 odst. 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví. Proti rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí) žalobkyně brojila žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji odmítl. Podle krajského soudu mohla žalobkyně podat žalobu proti napadenému rozhodnutí podle § 306 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve lhůtě jednoho měsíce od jeho doručení (z § 331 stavebního zákona *a contrario* vyplývá, že soudní řízení zahájené za účinnosti nového stavebního zákona, tj. od 1. 7. 2024, se v plném rozsahu, včetně lhůty pro podání žaloby, řídí právě jím). Žalobkyni bylo doručeno napadené rozhodnutí dne 25. 3. 2025, od toho data jí počala běžet měsíční lhůta, jejíž poslední den připadl na pátek 25. 4. 2025. Žalobkyně však podala žalobu až 26. 5. 2025, tedy opožděně.

[2] Proti usnesení krajského soudu brojí žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.). Podle stěžovatelky je napadené usnesení nezákonné, protože k odmítnutí žaloby chybí zákonné důvody. V nynějším případě pro určení lhůty neplatí § 306 stavebního zákona, ale obecná dvouměsíční lhůta stanovená § 72 odst. 1 s. ř. s., žaloba tedy byla podána včas. Je nutné striktně odlišit rozhodnutí stavebního úřadu, která jsou vydávána podle stavebního zákona (potom platí lhůta podle § 306 téhož zákona), a jiná, zejména procesní rozhodnutí, jejichž vydání vůbec neupravuje stavební zákon, ale správní řád. Lhůtu podle § 306 stavebního zákona lze uplatnit výhradně u rozhodnutí podle stavebního zákona, tedy v případě rozhodnutí vydávaných stavebním úřadem v rozsahu jedinečné působnosti správního orgánu podle stavebního zákona, jak jsou tam definována. Rozhodnutí o zamítnutí návrhu na přerušení řízení však není rozhodnutím podle stavebního zákona, ale podle správního řádu.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno i doručeno za účinnosti stavebního zákona, jeho § 306 odst. 1 se tedy uplatní bez dalšího, což je v souladu s judikaturou NSS i Ústavního soudu. S ohledem na znění § 306 stavebního zákona je nerozhodné, zda je žaloba podána proti meritornímu či procesnímu rozhodnutí stavebního úřadu. Oba typy zmíněných rozhodnutí jsou rozhodnutími (v širším smyslu slova) vydávanými stavebním úřadem v řízení podle stavebního zákona a odlišné posouzení lhůty pro podání žaloby proti nim nemá žádné opodstatnění. Žalovaný tedy navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[4] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat, není však důvodná.

[5] Podle § 306 odst. 1 stavebního zákona *[ž]alobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, lze podat do 1 měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno.*

[6] Podle § 64 odst. 3 správního řádu může správní orgán z moci úřední, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.

[7] Podle § 64 odst. 4 správního řádu lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přihlíží k návrhu účastníka.

[8] Stěžovatelka nezpochybňuje intertemporální pravidla aplikace stavebního zákona, uvádí však, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím stavebního úřadu spadajícím pod § 306 odst. 1 stavebního zákona, ale pod § 63 správního řádu.

[9] Jestliže však § 306 odst. 1 stavebního zákona hovoří obecně o rozhodnutí stavebního úřadu (s jedinou výjimkou, jíž je rozhodnutí o přestupku), pak není důvodu toto ustanovení a v něm uvedenou lhůtu nevztahovat na všechna rozhodnutí, která vydávají stavební úřady, nikoliv jen na ta, která jsou „typově“ upravena ve stavebním zákoně. Klíčové je to, zda je rozhodování v určité věci svěřeno do pravomoci stavebních úřadů. Opačný výklad, který by délku lhůty odvíjel jen podle toho, zda určitý procesní institut je upraven ve stavebním

pokračování

zákoně, nebo správním řádu, by dále „rozdroboval“ úpravu lhůty k podání správní žaloby proti rozhodnutím stavebních úřadů a vedl by naopak k větší právní nejistotě (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2025, čj. 1 As 172/2025-19, bod 14).

[10] I když tedy žalovaný rozhodoval o procesním návrhu podle správního řádu, tento návrh se týkal řízení o odstranění stavby, které spadá do působnosti stavebního úřadu podle stavebního zákona. I tento postup neupravený přímo stavebním zákonem, ale věcně se týkající pravomoci stavebního řádu, ústí v rozhodnutí spadající pod § 306 odst. 1 stavebního zákona, vůči kterému lze brojit žalobou podanou ve lhůtě jednoho měsíce. Stěžovatelka nevyvrátila závěr krajského soudu, že jí bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 25. 3. 2025, žaloba podaná dne 26. 5. 2025 je proto opožděná, jak správně uvedl krajský soud.

[11] Na základě výše uvedeného dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl. Neshledal ani jiné vady, pro které by bylo třeba napadené usnesení zrušit z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2026

Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u